

Slovenské **TOP**
krimi

DOMINIK DÁN

**KONEČNE
NORMÁLNA VRAŽDA**

KONEČNE
NORMÁLNA VRAŽDA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KONEČNE
NORMÁLNA
VRAŽDA

slovar

Text © Dominik Dán 2023
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6549-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu
zdať akési povedomé...*

Forma bonum fragile est.

Krása je krehký majetok.

(Ovídius)

Venujem poslednému mohykánovi Františkovi Matlákov.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., MUDr. Lucii Mihaleovej,
Mgr. Anne Kratochvílovej, MUDr. Denisovi Valentovi, PhD.,
MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc., MPH.

1

SEPTEMBER 2008

Detektívi z kancelárie stoštyridsaťjeden sa do vyšetrovania päťdesiatšesť rokov starého prípadu vrhli ako jeden muž. Presnejšie povedané, jeden muž ich na to nahovoril – Krauz. Jemu sa pátranie po stopách vyvraždenia rodiny Eugena Ehrenfelda na hraniciach medzi Petržalkou a rakúskou obcou Kittsee nezdalo zbytočné. Kolegovia protestovali, vraj čo sa stalo v decembri 1952, je prachom zapadaná história, neradno sa v tom špárať, nevyplatí sa vyťahovať kostlivcov zo skrine, zbytočná námaha, no Krauz presadil svoje. Vyšetrovanie bral ako skúšku odolnosti – čo dokážu spraviť s prípadom v absolútnej dôkazovej núdzi bez jednej relevantnej stopy z miesta činu.

Všetci frflali, najviac Chosé, tomu sa v poslednom čase naozaj nechcelo ani prstom pohnúť. Vylihoval v kresle v kúte a driemal, keď nedriemal, frflal na robotu. Krauz sa nedal, kolegov jedného za druhým zlomil a priložili ruku k dielu. Bolo to také priloženie, akoby nasilu, ako keby jednu ruku priložili a druhou si zapchávali nos. Krauz im to nevyčítal, od kontaktu so záhadným pánom X aj jemu v prípade niečo smrdelo.

Dlho vysedával nad analýzou, zvažoval možnosti, vyhodnocoval smery pátrania, vymýšľal verzie a hneď jednu za druhou zavrhoval, trápil sa, prešľapoval na mieste. Jedno mu bolo jasné – opäť narazili na niečo zvláštne, takmer záhadné. Jasné mu bolo aj to, že nikoho z kolegov nemôže nútiť, každý sa musí rozhodnúť sám. On sa už rozhodol, časť vyšetrovania absolvoval bez pomoci kolegov, a keď sa dopracoval k sestre agenta Viktora, nemeckého Slováka vyškoľeného

v americkom výcvikovom tábore, pochopil, že prípad sa blíži do finále. V tomto štádiu vyšetrovania už nemohol ohroziť ani jedného kolegu, rozhodol sa pokračovať na vlastnú päsť. Nanajvýš by so sebou vzal Chosého, veď Chosé nebol iba kolega, bol to parták, musí znieť všetko, aj riziko.

Krauz mal perfektne pripravený plán – odstaviť auto pod mostom, vypol motor, ponúkol cigaretu, chystal sa prehovoriť Chosému do duše, aby sa prestal flákať a začal niečo robiť, napríklad zajtra, v sobotu, by s ním mohol skočiť do Viedne a pri jednaní s agentovou sestrou mu kryť chrbát, no urobil chybu – dal Chosému priveľa priestoru a on to využil, rozhovoril sa prvý. Partákovi vysvetlil, že štrajkuje, lebo ho práca na päťdesiatšesť rokov starom prípade nezaujíma, ale keby dal Krauz do plácu niečo čerstvé, nejakú normálnu vraždu, to by videl ten cvrngot!

Krauz mu neveril, na Chosého vyspávanie v kresle mal svoj názor, aj mu ho otvorene povedal. Priznal sa, že včera videl Chosého v kaviarni na rande s mladou pipkou, a ak s ňou vážne chodí, jeho nechut', presnejšie, neschopnosť cez deň pracovať, súvisí s Chosého vyčerpávajúcou prácou v noci a, samozrejme, s vekom. To nemal robiť, narážka na vek Chosého nadvihla zo sedadla, aj sa chvíľu nafaňovali, no napokon uznal, že s tým vekom má Krauz asi pravdu.

Krauz si lebedil, dostal partáka, kam chcel, no kým ho zasvätil do plánu na sobotu, Chosé ho predbehol. Priznal sa mu, že je až po uši zalúbený a bude sa ženíť!

Krauza obchádzali mdloby. Nachytať partáka s mladou babou nebol nikdy problém, stále sa okolo neho nejaká motala, ale oženiť sa s dievčaťom mladším od neho o polovicu bol nehorázny, hlúpy nápad. Pokúsil sa ho zachrániť, vyhovoriť mu donebavolajúcu volovinu, no Chosé si mlel svoje, už tokal, už sa mu zapálili lýtka, už bol s ním amen. A aby to celé korunoval, oznámil Krauzovi, že zajtra, v sobotu, ide s Kristínkou do hotela na Štrbskom Plese a v romantickom prostredí panenskej prírody ju požiada o ruku!

Bum-bác, a bolo to! Krauzov perfektne premyslený plán, ako získať na sobotňajšiu misiu do Viedne partákovu podporu, zlyhal. Chosé ho predbehol, už mal na sobotu svoj plán.

Nič to, Krauz sa nevzdával, do Viedne sa vybral sám a mal úspech, aspoň on to za úspech považoval. Našiel

Gertrúdu, agentovu sestru, a zlomil ju. Bránila sa, zvižďala sa, klamala, no Krauz vytrval a neprestal, kým mu nesľúbila, že bratovi zavolá a dohodne im stretnutie. Presný čas nepovedala, mohlo to trvať pár dní, možno aj týždňov.

Krauz sa z výletu do Viedne vrátil spokojný, presvedčený, že misiu splnil. Celú nedeľu sa usmieval, až to bolo Sylvii podozrivé. Usmieval sa, lebo nielenže z Gertrúdy vymámil sľub na stretnutie s agentom Viktorom, ešte získal aj časovú rezervu na prípravu, kým sa Gertrúda ozve. Bol nadšený, a keby sa budúci týždeň vyskytla nejaká vraždička, ale ozajstná, normálna, nezháňal by, nevyhovárať by sa, že už má niečo rozrobené, schuti by sa do nej pustil, aby premúdrenému parťákovi dokázal, v akej je kondícii. Stiahol by so sebou aj Chosého, no len preto, aby mu otvoril oči, aby vyšlo najavo, že jeho pospávanie v kancelárii nesúvisí s nechuťou k starým prípadom – jednoducho starý citrón žmýkaný každú noc do poslednej kvapky je dobrý akurát do starého železa, a nie na vyšetrovanie zložitých prípadov. Do postele s mladou pipkou už vôbec nie.

Krauz sa celú nedeľu usmieval, spokojný sám so sebou, no niečo ho predsa len žralo – o parťákovi nemal žiadne správy. Ako včera dopadol? Vyšli mu pytačky? Aj nevesta je padnutá na hlavu alebo sa v nej ozval pud sebazáchovy a odmietla? Nevedel, netušil.

Nedeľa sa pomaly končila, prichádzal pondelok...

2

V pondelok ráno sa Krauz neponáhľal, ani netušil, o čo prišiel. Už siahal na kľučku, keď ho zarazil výbuch hurónskeho smiechu z kancelárie. Zháčil sa – smiech v pondelok ráno? V piatok o tretej, to by chápal, ale v pondelok ráno? A ešte k tomu taký hurónsky!?

Opatrne otvoril.

„No pod', pod', už čakáme len na teba!“ zahulákal Hanzel namiesto pozdravu. Utieral si slzy.

„Šibe vám?“ odzdravil Krauz.

„Len pod' a pozri sa naňho,“ vítal ho Burger.

Krauz zastal uprostred kancelárie, ani sa nezložil. Pohľadom preletel po kamarátoch – všetko v poriadku, všetci na svojich miestach: Burger sa rehotal nad novinami, cigareta v ruke, Hanzel vyvalený na stoličke vedľa neho, tiež sa rehotal, Váňa natieral chlieb domácou masťou, zadúšal sa od smiechu, vysmiaty Kuky rátal škrečky, Chosé driemal vyvalený v kresle... Moment! Chosé sa nesmiel! Čo je?

„Ten tvoj parták sa zase vyfarbil!“ Váňa namieril masťný nôž do kúta kancelárie.

Krauz si odložil aktovku, vyzliekal si bundu. Pohľadom fľochol do kúta – nič zvláštne, driemajúci Chosé... Ďalšia zmena! On nedriemal! Tá ruka na čele nemala podopierať hlavu, aby nepadala, dlaň mala niečo skryť!

„Daj tú ruku dolu!“ zavelil Krauz.

„Čo dolu! Choď do prdele aj s celou kanceláriou!“ vybuchol Chosé, ale poslúchol.

„Môjtybože!“ zalamentoval Krauz. „A to ťa kto takto vylepšil?“

Ľavé oko nebolo vidieť, skrývalo sa za modrými naliatymi viečkami.

„Čo kto,“ prskal Chosé, „nikto!“

„Už sme z neho niečo vytiahli,“ chvastal sa Váňa, „bolo ich sedem!“

„Povedal som osem,“ opravil ho Chosé.

„Vidíš, Riško, ako ten čas letí? Pred polhodinou ich bolo sedem, už ich je osem a do obeda ich bude desať. Keď to bude rozprávať vnúčatám...“ Váňa nestihol zrátať počet útočníkov v čase vnúčať, lebo sa pripojil k rozjareným kolegom, rozosmial sa na celú masťnú hubu.

„Ty si dostal po papuli?“ nechápal Krauz.

Chosé mávol rukou, aby mu dali pokoj.

„Kuky, kamaráta ti zbili domodra, a ty nič? Kde si bol?“

„Ja doma, Riško, to on sa cez víkend flákal kade-tade. Vraj bol niekde v lese, v nejakom hoteli či čo. Ty si jeho parták, ty by si mal vedieť.“

Krauz sa chystal začať krížový výsluch, no nebolo mu dopriate, Burger zavelil nástup.

„Je pol ôsme, banda, poďme, nech sa zasmejú aj ostatní.“

Aj tá poznámka vyvolala vlnu smiechu.

„No fasa,“ zalamentoval postihnutý kolega, „to zas bude rozdelenie...“ Ale vstal. Neochotne, ale vstal.

Chosé si musel vytrpieť uštipačné poznámky, dotieravé otázky aj dobre mienené rady. Jedna sa mu takmer páčila.

„Chosé, počúvaj, vraj na takéto rany je najlepší panenský moč. Vraj netreba ani zo skúmavky, najlepší je priamo zo zdroja,“ radil kolega z vedľajšej kancelárie.

Bavili sa všetci, dokonca sa rozvinula vážna debata, kde by takú medicínu pre raneného kolegu napochytró zohnali, ale zhodne sa zhodli, že najbližší zaručený zdroj by bol až o tri ulice ďalej v materskej škôlke. Pre istotu dali slovo aj Petre, nielen slovo, priamo ponuku na priamu aplikáciu liečiva, no jej rekcia vyvolala len ďalšiu vlnu smiechu.

„Keď nevyhovuješ podmienke, aspoň mu to pofúkaj, nevidíš, ako trpí, chudáčik?“

Mayor ešte chvíľu vydržal, aj on sa schuti zasmial, no čas pokročil a museli začať pracovný týždeň.

„Chlapci, vy pokračujete v spolupráci s vyšetrovateľom? Máte vyhladené nové prípady?“

Krauz prikývol, do zošita s dennou prácou nadiktoval šéfovi pár mien, ktoré by mali v najbližšom čase obehať a vypočuť.

Rozdelenie bolo krátke, žiadne nové vestníky na preškolenie neprišli. Mayor zavelil rozchod.

Krauz si rozložil papiere, dnes mal v pláne pohnúť s administratívou a doplniť do spisu pár záznamov, ale pomaly, pomaličky, veď je iba pondelok ráno. Chosé sa odúval na svojom mieste v kúte. Krauz si ho nevšimal, veď ešte bude čas na výsluch.

Príležitosť sa naskytla obratom – do kancelárie vrazil šéf, ako vždy, bez zaklopania.

„Nazdar, banda! Robíte niečo?“

„Šéfe, máme plné ruky roboty!“ ponáhlal sa s odpoveďou Váňa – v jednej ruke chlieb s masťou, v druhej klobása.

„Váňa! Už zase?“

„Čo zase? Šéfe, tak som sa ráno ponáhlal na rozdelenie, že som nestihol poupratovať stôl, takto som to našiel,“ bezmocne rozpažil nad bohato prestretou tabuľou. „No povedz, mám to nechať tak, nech to splesnivie? V skutočnosti nejem, ja len jemnučko obhryzkávam, aby to neobschlo.“

„Jemnučko obhryzkáva...“ Mayor si vzdychol. Čo s takým pažravcom? „S plnou hubou obhryzkáva!“

Ostatní sa nezapojili, čakali, čo šéfova návšteva prinesie.

„Chlapci, mám malý problém.“

No prosím, a už je to tu!

„A čo na to chlapci z vedľajšej kancelárie?“ schladil ho Burger.

„Nebudem ich strašiť hneď v pondelok zrána.“

„Máš pravdu, u nás je už streda poobede, tak sem s tým!“

„Vo štvrtom okrese visí nejaké dievča.“

„No a? Keď ju to baví.“

„Nebaví, Edko, asi nebaví, detektívom zo štvorky sa na nej niečo nepáči.“

„Čo sa im môže nepáčiť na visiacom dievčati? Je to špata?“

„Nejaká je vyškerená...“

„Asi sa jej zle dýcha.“

„... a má zviazané ruky.“

„Jasná samovražda.“

„Aha, to mi nenapadlo.“

„Šaňo, nechala list na rozlúčku?“

„Iste, ešte k tomu písaný na stroji. Vieš, Edko, so zviazanými rukami sa najlepšie píše na stroji.“

„Zviazané, zviazané...“ frfotal najstarší detektív.

„Presne tak.“

„Kde? Vpredu, vzadu? Čím zviazané?“

„Neviem, nič viac neviem. Nepozreli by ste sa na to?“

„S plnými rukami roboty? Šéfe, už si videl niekoho s plnými rukami roboty, aby sa chodil pozerat na visiace dievča?“

„S plnými rukami nie, ale vidím tu jedného s modrým okom s rukami za hlavou.“

Chosé bez slova vstal.

„Jasné, teraz to budem mať na tanieri aspoň mesiac. Ide niekto so mnou?“

Razantné rýchle rozhodnutie, beztak nemalo význam, aby sa bránil. Krauz zavrel spis.

„Nebudeme trhať dvojice, idem s ním. Aj tak sa mi dnes nechce, dopíšem to zajtra.“

„Ideme s vami?“ ponúkol sa Burger.

„Zatiaľ nie, najprv zistíme, čo to tam visí, a keby bolo treba, zavoláme.“

Úlohy boli rozdelené, mohli vyraziť.

3

Krauz využil cestu autom. Šoféroval, jednookým vodičom inštinktívne nedôveroval.

„Tak ako...?“

„Musí to byť?“

„Je to až také zlé, Chosé?“

„Aké zlé?“

„Že sa ti o tom nechce hovoriť ani pred najlepším kamarátom.“

„Veď Kuky tu nie je.“

„Ako myslíš, keď chceš radšej Kukyho...“

„Dobre, pobil som sa.“

„Zbili ťa.“

„Mal by si vidieť ich.“

„Aj mňa chceš presviedčať, že ich bolo osem?“

„Tak jeho.“

„To je niečo iné. Počúvam.“

„V podstate ani nie je čo rozprávať.“

„Objednal si hotel na Štrbskom Plese,“ pomáhal Krauz, aby sa niekam dopravovali.

„Uhm,“ nechcelo sa Chosému.

„Išli ste na romantickú svadobnú cestu...“

„Svadobnú cestu! Vieš čo, radšej ti to poviem celé, lebo ma serieš, ešte som ani nezačal.“

„Výborne, nech sa páči, spusti.“

„Objednal som hotel...“

„To už vieme, pokračuj. Prišli ste na izbu, vyzliekol si ju...“

„Budeš rýpať celou cestou?“

„Už som ticho, máš sólo.“

„Objednal som hotel, prišli sme na izbu, vyzliekol som ju...“

„Čo som povedal?“

„... aby sa mohla osprchovať! Boli sme po ceste špinaví...“
„Čo ste ležali pod autom? Praskla ti brzdvová hadička?“
„Normálni ľudia sa po ceste bežne sprchujú.“
„Ja len každú druhú sobotu, zato pravidelne, či som špinavý alebo nie.“

„Tak zaujíma ťa to – alebo nie?“

„Veď hovorím – už som ticho.“

„Večer sme skočili do hotelovej reštaurácie na večeru.“

„Preskakujes.“

„Trikrát pred večerou, keď ťa to tak veľmi zaujíma!“

„To určite!“

„Tak dvakrát, ale naplno.“

„Raz s vypätím posledných síl.“

„Nie je to jedno? Aj tak sme skončili na večeri, chcel som navodiť atmosféru a vysloviť sa. Všetko by bolo v poriadku, dobre sme sa najedli, objednal som fľaštičku nejakej červenej gebuziny, predávali to za cenu značkového talianskeho vína, čistá hrôza. Jej chutilo, to bolo hlavné. Po fľaštičke som sa odhodlal, lenže ma predbehla hudba.“

Chosé sa odmlčal, spomínal.

„Hudba? Nerozumiem.“

„Hudba z baru, začala sa diskotéka.“

„Aha.“

„Hlučná diskotéka.“

„Aha.“

„Plno mladých ľudí.“

„Aha.“

„Čo aha, čo furt ahakuješ, ešte nič nevieš!“

„Ale tuším.“

„Trt makový môžeš tušiť.“

„Že nie? Nestála o tvoje nadržané citové výlevy, chcela ísť na diskotéku.“

„A mal som to tak pekne premyslené...“ zase sa zasní Chosé.

„Tak ste išli na diskotéku.“

„Prehováral som ju, aby sme si dali v súkromí ešte jednu, keď jej tak chutilo, potom by sme si pohrkúтали, chcel by som jej povedať niečo vážne, potom by sme sa milovali až do rána...“

„Asi to ju vystrašilo.“

„Ty si debil!“
„To je možné, ale ani jedno oko nemám modré.“
„Máš obidve oči modré.“
„Len dúhovky, tvoj monokel sa s tým nedá porovnať.“
„Veď to, ten monokel...“ Chosé robil dlhé pauzy, stále sa mu nechcelo priznať.
„Mám to dopovedať za teba?“
„Už volali z hotela?“
„Nie, ale je len jedno logické vysvetlenie.“
„Tak schválne.“
„Išli ste na diskotéku.“
Chosé prikývol.
„Tebe sa nechcelo, ale ona ťa ťahala.“
Prikývol.
„Mladá krv.“
Prikývol.
„Mladá krv zriedená alkoholom si žiadala svoje.“ Krauz nečakal na prikývnutie, už si bol istý, čo sa stalo. „Mladá krv si žiadala mladú temperamentnú krv podobnej krvnej skupiny.“
„Debili, sedeli pri vedľajšom stole,“ Chosé bez problémov prebral štafetu. „Celá banda, bolo ich osem, päť chalanov a tri baby. Taký zasran blondavý, presne ako ty, len mladší, stále na ňu civel, aj keď sme tancovali, aj keď sme sedeli, stále.“
„A pilo sa.“
„Stále, vlastne čím ďalej, tým viac.“
„Viem si predstaviť. Nechcel si vyzeráť ako žgrol, koňačky len tak lietali.“
„Vodka.“
„Do červeného.“
„Do červeného.“
„Rýchla kombinácia.“
„Rýchla.“
„Nebezpečná kombinácia, rozväzuje ruky, rozťahuje nohy.“
„Išiel som sa vyšťať.“
„Keď si sa vrátil, sedela pri ich stole.“
„Nie, tancovala s ním. S nimi, v kole.“
„Nasral si sa.“

„Nie, ešte nie, veď o nič nešlo. A vlastne aj ma volali do kola, ale nechcelo sa mi, tak som si sadol. Takto som si to nepredstavoval.“

„Bojkotoval si ich.“

„No.“

„Nevadilo ti, že s nimi tancuje.“

„Nie, až kým neprišiel sladák.“

„No jasné, sladák! Na to som nepomyslel.“

„Ani ja. Dúfal som, že sa vráti k stolu, ale nie, prílepili sa na seba...“

Krauz už nekomentoval, prihárало.

„Hudba dohrala, prišla pauza, tak som si myslel, že z najhoršieho som vonku. Zavolala ich k nášmu stolu, ani sa ma nespýtala. Okamžite ich bolo všade plno, samý rehot, samý vreskot.“

„Vyslopali, čo našli na stole.“

„Ešte aj dokúpili, ale aj mňa vyprovokovali, tak som jednu rundu obetoval.“

„Aby si nevyzeral ako žgrloš.“

„Hudba znova začala.“

„Vyskočili ako strunky.“

„Chytil som Kristínku za ruku, stiahol som ju k sebe, povedal som jej, že zaplatím a pôjdeme už hore. Poslala ma zaplatiť, vraj to môžem, ale hore nepôjde, lebo sa baví. Vytočila ma. Išiel som si von zapáliť, aby som si vyvetral hlavu.“

„Dal si si dve, pre istotu.“

Prikývol.

„Keď si sa vrátil, už tam nebola.“

„Stáli v chodbičke pri záchodoch, oblizovali sa.“

„A vtedy sa to začalo.“

„Dostal po papuli, ona začala jačať, pribehla tá jeho banda...“

„Koľko ich bolo?“

„Päť, fakt nekecám.“

„Riadna trma-vrma.“

„Dostali ma, ale nedal som sa len tak ľahko. U súpera lietali aj zuby. Zasiahol personál, odtiahli ma do kuchyne. Prišiel prevádzkar, povedal mi, že všetko videl, že ja som začal a že zavolá políciu. Musel som sa legitimovať.“

„Adoriti!“